

AZ Ő NEVÉBEN
ÍRTA C. JINARAJADASA
ANGOLBÓL FORDÍTOTTA SZLEMENICS MÁRIA

KOOT HOOMI MESTERNEK SZERETŐ FIÁTÓL

ELŐSZÓ

W. H.-NAK.

Csak egy órára találkoztunk, de a perctől fogva, melyben megláttam, éreztem, hogy egy üzenetet kell önnek átadnom. Hogy mi az üzenet, azt a következő lapokon meglátja.

Életének olyan pontjához ért, mikor érzi, hogy már nem lehet ezentúl teljesen a világé. Tisztes életpályát választott és tudja, hogy az idő eredményt és megelégedést hoz majd; mindamellet érzi, hogy egyedül ezért nem dolgozhat. Érzi, hogy hivatásában idealistának kell lennie, hogy hűnek kell maradnia eszményeihez, ha ez szenvedést és megaláztatást is jelentene számára. Olyan helyzetben van, melyben manapság százak osztoznak önnel; de azoktól különbözik, amennyiben hiszi, hogy az eszmény, mely engedelmességre kényszeríti, nem képzeletének szüleménye, hanem olyan egyéniség, kit »Mesternek« szeretne nevezni. Érzi, hogy ha a Mester tényleg létezik, ha megismerhetné, akkor minden körülmény között teljesen hű lehetne hozzá, nem törődve a következményekkel.

Tudja továbbá, hogy nem keresheti a Mestert valamely zárdában, hogy ott meditáció és kontempláció által vele egyesüljön. Nem független, tehát nemcsak saját hasznát, javát veheti tekintetbe csak, hanem vannak olyanok, kik szükségükben öntől függnék. Ezek javára, tudja, hogy valami világi pályán működni kell; mialatt azonban így tevékenykedik, szeretné, ha lehetséges volna, a Mestert is szolgálni. Minthogy ez lehetséges, azért írtam e sorokat az ön és azok részére, kiknek szemei nyílni kezdenek ama felsőbb emberi lehetőségek iránt, melyeket ön már látott. Minden emberi léleknek valami üzenetet át kell adnia más emberi léleknek és amit irok, az éppen most az üzenetem önnek. Valóságban nem az enyém, mert hozzám is más emberi lelkek által jutott. Mint testvér adom önnek, amit mások, mint testvérek, adtak énnekem.

C. J.

A VALÓ ÉS A VALÓTLAN

Ön meg akarja találni a Mestert, tehát több mint egy módon kell, hogy a világban éljen, de ne legyen a világé. Tudnia kellene tehát elejétől kezdve, hogy mi a való és mi a valótlan.

Az univerzum, melyben élünk, egyetlen rengeteg megnyilvánulása a Logosnak és így tehát bizonyos értelemben nem létezik olyasmi, ami valótlan volna; ennek ellenére azonban a Logos kifejezése változik, és ahogy fejlődünk, kifejezéstől kifejezésre térünk át. Egyik állapotból a másik után kinövünk és a pillanat, melyben képesek vagyunk egy felsőbb fázisban élni és cselekedni a valódi, a felsőbb világ, a valótlan pedig az, amelyből kinőttünk.

Különösen önhöz szól ez, mert, jóllehet, hogy a világban él, mégis kinőtt belőle és képes egy felsőbb világban való életre és működésre. Éppen ezért idealista, mert idealizmus azonosítani önmagát azon világgal, mely fölötte van, nem pedig azzal, amelyben él. Idealistáknak kell lenniük azoknak, kik a Mestert keresik és ez több dolgot jelent mint amennyi egy életben feltalálható. Mint legközelebbi lépést fel kell ismernie, hogy ami önnek szükséges ezen túl, az nem a világ, amely környezi, hanem az ön véleménye ezen világról. Ez részben mindenkiről áll már, hanem ezen érzést fejlesztenie kell, úgy hogy két világban éljen öntudatosan, egyszerre és folytonosan. Az egyik a mindennapi foglalkozások világa, melyben az emberekkel érintkezik és melyben bizonyos kötelességeket és

teendőket teljesít; a másik ugyanaz a világ ugyan, azonban képzelő ereje által módosított alakban, telve a remények és álmok megvalósulásaival.

Az emberek a legnagyobb hibát követik el, ha azt gondolják, hogy boldogságuk, reményeik és élet-álmaik csak képzeleti képek, melyek alappal nem bírnak. Éppen ezen álmok és remények az első pillantások, melyeket a valódi világba vetünk; a mindennapi foglalkozások világa a tényleg valótlan. Nem mintha ezen valótlan világ még mindig nem volna nekünk szükséges; hanem mostani haszna a valódi világtól függ, amelybe emelkedtünk.

A valódi világ mindig környez, de csak elvétve vethetünk belé egy-egy pillantást, amikor csöndes, boldogságos hangulatban légvárakat építünk. A valóságok világa olyan, mint a légnyomás, mely körülvesz és melyet csak akkor érzünk, ha léguirt létesítünk; ha magunkból kilépünk, akkor előáll a valódi világ. Élete most ebben a valódi világban kezdődik, ez az oka annak, hogy keres valamit. Ez a valami Én-jében, a legfelsőbb Istennek egy része. Az Isten önből álmodtatja önnel a szeretet, önfeláldozás, segítség, önzetlen cselekedetek álmait. Minden önzetlen gondolat és érzés ablaknyílás, melyen keresztül valódi Én-jébe tekint.

Egy idealista számára az anyagi formák csak azért léteznek, hogy ideákat szüljenek. Az ideák a Valóság egységei, melyek a világ tényeit összekötik, amelyekben mi az evolúció drámáját lejátszunk. Minden ilyen egység végtelenségig fejleszthető és az 1 számhoz hasonlít, amely ha egy sor zéró elé állítatik, azokból milliókat és billiókat csinál. Igazi ideák nem a „tényekből“ alkottatnak; önálló létező képességük van és belső erővel bírnak. Ezt a gondolatot világosan meg kell értenie, mert attól függ most minden az életében.

Az emberek rendszeren öt érzékük gyakorlása által jutnak fogalmakhoz. Ok azt hiszik, hogy csak arra kell adniuk, amit ezen érzékek közvetítenek és azt tartják, hogy egy fogalom, mely más módon keletkezik, nem bírhat erővel. Itt határozottan nem szabad a világnak lennie. Éreznie kell, hogy érzékei csak szerszámai, csak szolgálói és nem a mesterei. Az ön igazi, valódi világának felépítésében csak annyi joggal szabad bírniuk, amennyit nekik enged; és hogy mennyit enged majd nekik, ez egyike azon dolgoknak, melyeket meg kell tanulnia.

Különösen arra vigyázzon, amit az emberek „a tények értékének“ neveznek. A tények tények, ha tudományosan meg vannak állapítva, jóllehet, hogy ez egy nehéz folyamat még gyakorlott tudósoknak is; tisztelje aényt, ha találkozik vele, mert a Logos kifejeződése. De míg a tény a Logos kifejeződése, addig az érték, melyet neki meg kell adnia, egy magasabb világba tartozik; ön szerint most valamely tény a valótlan világba tartozik, míg értéke a valódié. Ezentúl tehát az ideák lényegesebbek lesznek önre nézve, mint a „tények“. Minden idealista építő a valódi világban; az épületek, melyeket reményeivel és álmaival felépít, állandóak vagy múlékonyak azon arányban, melyben gondolatai a valósággal egyeznek vagy sem. Hogy a Logos magasabb kifejezésében kezdjük az életet, kell, hogy az alsóbbnak megmérésében, megítélésében hüek lettünk legyen; mennél inkább gyakorlott az értelem a pontos megfigyelésben az érzékek segítségével, annál hamarabb lehetséges az élet az ideák világában. Gyakorolja az érzékeit, hogy hüen közvetítsék az alsó világot és a gondolat kezd teremtővé lenni; figyelje meg az érzéki benyomásokat, de álljon félre tőlük és a képzelő erő a Logos magasabb kifejezéséhez hüen kezd építeni, mely ezentúl a léleknek tevékenységi köre.

Bármikor épít a képzelet, építményei megfelelnek a valóságoknak; nem határoz semmit sem, hogy milyen anyagból épít. Az anyag lehet az emberi szeretet, vallási érzélem, bölcsesség vagy művészi ihlet utáni vágy. Ami határoz, az az épület nagysága és szépsége. Lehet, hogy az ön részére elhalványul, eltűnik, mert többé nem képes álmokra; lehet azonban olyan boldog, hogy amint képzelő ereje nő, épületet épület után emel s minden következő nagyobb és szebb lesz mint az öt megelőző. Ezen alkotás nem lakatlan, akár óráig vagy napokig is tartson csak, mint egy gyermek nappali álm-szüleménye, akár pedig esztendőig, — mint mikor a szív és ész érett erői egy ideálnak szenteltettek. Amíg tart, benne lakik valaki, ki az álmodozóra tekint és ki inspirálja, hogy még szebben építsen.

Az egész univerzumban csak Egy Személy van és Ő az, ki eszme-alkotásaiban lakik. Ön és én és a bennünket környező milliók azt hiszik, hogy mindenki egy személy és hogy külön áll; az élet teljes boldogsága beáll, ha ezen káprázattól szabadulunk. Ragaszkodunk személyiségünkhöz, mintha

nélküle nem lehetnénk; de ön, aki művészethez ért, nem érezte az önfelejtésnek elragadtatását, egynek érezvén magát művészi ösztönének egyik-másik alkotásával? Nem érezte, midőn Beethoven-t hallgatta, hogy megszűnt személy lenni és maga a hallgató csodálkozás volt? Nem érezte, midőn a tengerparti szellő üdvözölte, hogy hátrahagyta önmagát s hogy lett tiszta élvezet, szinte kitárt karokkal adván át magát e fenséges érzésnek. Legfennköltebb hangulatainkban tapasztaljuk, hogy a boldogság az „Én“ korlátjainak áttörését jelenti. A kozmoszban csak Egy Személy van és csak azért élünk, hogy Őt feltaláljuk.

Ő — ön, mert ön egyik nyilvánulása. De nem láthatja Őt olyannak, amilyen; világossága megvakítaná, elnémítaná önt. Ép azért csupa szeretetből ön iránt világosságát fátyolozza és önre pillant azoknak arcából, kiket ön szeret; hisz csak azért szereti azokat, mert az Ő szépsége lakik bennük; segít, hogy felfedezze bennük a szeretetre méltót és így felismerje az Ő szeretetét önről.

Még többet mutat Önmagából azokban a légvárakban, melyeket ön ideális hangulataiban épít; ennél is többet fog mutatni a Mesterében. Ez az oka annak, hogy amíg idealizmusban nő, mindig meg fogja találni Mesterét, mert a Mester az, aki a valótlan világból majd kivezeti önt a valóba.

A MESTER

Jóval, mielőtt megismeri Mesterét, Ő már ismerte önt, megfigyelte, bátorította. Fényét árasztotta önre, mint ahogy a nap a virágokra süt, és anélkül, hogy ön tudta volna, segített növényében. Ha az Isten álmalkotásain át önre nézett és bátorságot sugott, a Mester is ott volt, mert O egy az Istennel. A Mester vezette önt alkotásaiban. Amikor önmagáról, mint ideális szerelmesről, vagy mint ideális szentről, ideális filozófus, vagy mint ideális emberbarátról álmodott, képzeletében valamit látott abból, ami a Mesterben van; azért látszott oly szépnek az álmom — az egyedüli valóságnak a világon. Az ideál a mesternek első megpillantása.

Jóllehet, hogy a Mester egy az Istennel, mégis élő ember, húsból és vérből; réges-régen O is ott állt, ahol ön ma áll, próbákat állott ki, szenvedett, ahogyan ön ma szenved. Azonban célhoz ért. O most az Istennek teljesebb nyilvánulása, mint akár a felesége, gyermeke vagy barátja, kiket ön szeret. Ő Isten kapuja. Kitűzött kötelessége önt az Istenhez vezetni, amint önnek előnye, hogy általa vezéreltessék.

Lesz nap, amikor szemtől-szembe látni fogja és külső érzékei által is biztosságot fog szerezni létezéséről, mint ahogy legbensőbb énjében ismeri és belső, igazi világában tiszteli. Jóllehet, hogy látni és hallani fogja, hogy megfoghatja, mint a többi embert, mégis csak keveset fog róla tudni, hacsak az ő világában nem élhet. A Mester az eszmények világában éli nagyobb életét; hogy megismerhesse tényleges valóságában, az Ő világába kell felemelkednie. És ha eszményei által fel tud emelkedni az O világába, semmit sem határoz, hogy külső érzékeivel ismeri-e vagy sem.

Az érzékek a valótlan világéi; amit a szív suttog, az a valóságok legfényesebbike. A gyertya nem fog égni levegő nélkül, de annál jobban ég a villamos láng levegő hiány mellett. Így van ez most önrel. Többé nem függ érzékeitől, mert önben van erő eszményét szemlélni s ez biztosabb, mint érzékei.

Ön már látta a Mestert; O jelen volt minden eszményében, melyet alkotott. Most többet fog róla tudni, ha azokat segíti, akiket Ő szeret.

Ő az összes embereket szereti és mindig iparkodik szeretetét nagyobb és nagyobb körben kifejezni, még pedig a lehető legtöbb új központból. Azt mondja, hogy keresi a Mestert; sokkal inkább Ő keresi önt, hogy központot alkothasson önből, onnan szeretetét kisugározhassa azokra, kikkel ön érintkezésbe jut. Könnyítse meg neki, hogy központnak használhassa és minden biztonnal önrel lesz.

Azt kérdi, hogyan? úgy, hogy minden tehetségét arra használja, hogy könnyebbé, boldogabbá tegye az életet azoknak, kik körülötte vannak. „Tégy jót az ő nevében és az emberiség iránti szeretetből“, így válaszolt az én Mesterem, mikor kérdezték, hogy hogyan találhatja meg a kereső Mesterét. Minden nap és minden órában könnyítse mások terheit és mondja csöndesen magában: „Az ő nevében.“

Értse meg továbbá, hogy a Mester most mit csinál a világért és mik a tervei, úgy hogy segítségére lehessen munkájában. O éppen úgy egy az emberekkel, amint egy az Istennel. Ismeri az Isteni Tervet, mely mindenkinek a boldogságát célozza, tudja azonban azt is, hogy milyen távol vagyunk még annak a megvalósításától. Minden percben azon fáradozik, hogy a milliókat, kiket szeret, közelebb és közelebb hozza ezen megvalósuláshoz. Hogy együtt dolgozhassák a Mesterrel, ismernie kell az Istennek Tervét; ezen terv megértésének arányában majd önnel közölni fogja, mi módon lehet ön a segítségére.

AZ ISTEN TERVEI

„Isten Terve a fejlődés, az evolúció,“ mondta Mesterem. Valamit arról, hogy mi az evolúció, a tényekben fog találni, melyeket a tudomány manapság összegyűjtött; jelentését csak akkor fogja megérteni, ha felfogja a három alap-tényt. Ezek:

1. hogy mindenütt élet van;
2. hogy az élet soha meg nem hal és
3. hogy az élet evolvál.

Mindenütt élet van. Nem létezik holt anyag, és a szikla, mely az ön szemében élettelennek látszik, él, olyan fajta étellel, melyet ön nem láthat, nem érezhet. A növénynek, az állatnak és az embernek élete érzékeinek ismerős, de ez semmiben sem különbözik azon láthatatlan étlettől, mely a kőben létezik. Nincsen pont az űrben, mely étellel ne bírna. Fölöttünk, alattunk, körülöttünk és bennünk Egy Élet hat át mindent; ez az Élet az Isten természetének nyilvánulása.

Az élet soha meg nem hal. A változások és a halál világában élünk és úgy tűnik nekünk, hogy mindennek meg kell halnia. A Természet a kölcsönös ölés, gyilkolás rettenetes tragédiájának látszik. Ez azonban nem áll. Változás és halál elkerülhetetlen ott, ahol forma létezik, de változás és halál csak azért állnak be, hogy az élet teljesebben élhessen, mint előbb. Minden élő lény kettős természetű: mint anyagból alkotott forma és mint öntudat, mely az alkotást végzi. A halál csak a formára hat ki; az öntudat, mely összetartotta, a halál után is megmarad, Istenben gyökerezvén. „Nincsen halál!“ ez a természet örömkialtása, bárcsak meghallhatná! A rózsza, mely a nyár végével elhervad, mégis él, jóllehet, hogy szirmai a földre hullottak; újra megjelenik még szebb szirmokkal felruházva. Az állat, mely ellenségének áldozatul esik, visszatér erősebb, fejlettebb formában.

Az élet csak azért alkot formákat, hogy teljesebb életet élhessen általuk; mihelyt azonban a forma megakadályozza ezen teljesebb élet jöttét, félre dobhatik és azon elemekre bomlik, melyekből az élet régebben megépítette. A formák mindig meghalnak, az élet bennük lerombolhatatlanul fennáll, mert az Egy Életnek a része; későbbben isteni vezetés alatt vissza fog térni, hogy újra formákat alkosson.

Az élet evolvál. Isten, aki a Hatalom, a Szépség, a Bölcsesség és a Szeretet, kívánja, hogy az összes, általa teremtett dolgoknak részük legyen saját természetéből és hogy örvendjenek Ő vele. Azért hatja át életével az univerzumot, melyet létesített. Éppen ezen élet által akarja magát teremtményeinek kinyilatkoztatni, éppen ezért plántált bele egy fejlődési ösztönt, melyet evolúciónak nevezünk. Ezen ösztön a fejlődés különféle fokain formákat alkot az anyagból; az ásvány élete csak keveset nyilvánít Istenből; a növény már jóval többet; még többet nyilvánít az állat és legtöbbit a látható világban az ember.

Nincs lelkesítőbb tanulmány, mint a fejlődésnek ezen folyamata. Foglalkozzék vegytannal és majd fogalmat fog alkotni az atomok csodálatos felépítéséről molekulákba, mi által az élet szerves és szerzetlen testekben lehetséges. Ezen építés minden részében Istentől vezéreltetik; az erők újabb csoportosulása valamivel többet nyilvánít az Ő természetéből. Térjen át egy későbbi fokozatra és meglátja, milyen gyönyörűen építi fel ásványait, milyen bájjal és ritmussal tervez, hogy természete mindinkább nyilvánuljon. Foglalkozzék növénytannal, menjen ki a mezőkre, erdőkre és nézzen körül, de mindennek felett próbálja meg életüket érezni és érteni fogja, mennyivel többet nyilvánított önmagából önnék. Foglalkozzék állattannal, figyelje meg a formák és különböző szervezetek milliárdjait s azok szokásait és mindennek felett értse meg és szeresse az állatokat és be fogja látni, hogy megint egy fátyol lehullott és hogy mennyivel áll megint közelebb Istenhez. Nézzon az emberek szíveibe és

vágyódjék terheiket velük osztozni és még közelebb fogja látni az Istent és tudni fogja, hogy ön is egy vele.

Mindezekben a leírhatatlan, csodálatos folyamatokban, mely éppen az evolúció maga, van egy részlet, melyet világosan érteni kellene ez: Isten terve az emberekkel. Az állatország életében az evolúciónak alaphangja az önzés, az önfenntartás, mert ott Isten a formák felépítését tervezi. Formákat alkot, kipróbálja, hogy lássa, erősek-e; a gyengéket félre dobja, hogy megint porrá legyenek; az erőseket arra használja, hogy ezen porból még erősebb formákat létesítsenek. Mert amint a formák erősebbek lesznek, összetettebbekké lehetnek és összetett formákban az életnek olyan tulajdonságait fejlesztheti és nyilváníthatja, melyeket kevésbé összetett és kevésbé fejlett formák által nyilvánítani nem tudott. A létért való közdelem és a legéletrevalóbbak megmaradása az O tervébe tartozik; teremtményei útján dolgozva formát forma után, típust típus után kiválaszt, nem törődve természetesen az individuális formával, hanem mindig figyelemmel kísérvén a benne rejlő életet és annak fejlődését. Az önzés a módszer, mellyel ezen a fokon az életet evolválja.

Hanem az ember lélekkel bír; elkülönítve áll az összes alatta álló teremtményektől. Ő felsőbb kifejezése Istennek és teljesebb megnyilatkozása az Ő természetének, mint a növény vagy állat-élet. Ami jó a növénynek és állatnak, többé nem való az embernek. Az önzés alkotta az emberek számára a formákat, viszont kell, hogy az önfeláldozás most az emberekből, akik lelkek, Isten legfelsőbb kifejezésére alkalmas vezetőeszközt csináljon.

Isten terve, hogy az embereket boldoggá tegye. Ezek azonban csak annyiban lehetnek boldogok, amennyiben azon felsőbb isteni tulajdonokat nyilvánítják, melyeket Ő a növény-életben vagy az állatban nem nyilváníthat. Ezért minden léleknek aktívnak kell lennie, kell, hogy cselekedetei által segítse, ne pedig hátráltassa az Isten tervét. Az emberek csak önfeláldozással és szolgálat által segíthetik az Istent.

Isten csak azért tervezett mindent, a láthatót és a láthatatlant, hogy az embereket megtanítsa, hogy a boldogság csakis szolgálata által érhető el. Ő világokat alkot, benépesíti teremtményeivel, földrészeket emel és megsemmisít, civilizációkat létesít és porig alázza őket, hogy az emberek lassanként megtanulják ezen leckét. Mert földi testekbe küldi újra meg újra a lelkeket. Majd az egyik országba, hogy a lecke egy részét ott tanulják meg, majd a másikba, hogy ott a másikat tanulják. Vezeti őket, hogy egyszer mint férfiak, máskor mint nők szülessenek; mindenkinek elküldi az örömök vagy bánatok aratását, a jó vagy rossz vetésnek arányában; mint urak vagy rabszolgák, mint tanítók, orvosok, kereskedők ezer meg egy foglalkozás által, ezer meg egy országban körülveszi alkalmakkal, hogy ezen leckét tanulják. A nemzetek emelkedése és süllyedése, kultuszok és vallások, tudományok, művészetek és filozófiai-rendszerek és eltűnése mind megannyi húzás a játékban, melyet O játszik, és amely által mi legfelsőbb életének vezetőeszközeivé lehetünk.

Önzés tehát az állat fejlődésének törvénye — önfeláldozás pedig az emberek fejlődési törvénye.

AZOK, AKIK ISTEN TERVÉT IRÁNYÍTJÁK

Isten Terve, azaz az evolúció, nem mechanikai folyamat a természetben. Az élet nyilvánulásának minden fokozatán intelligens erők vezetnek a formák felépítését, hogy közelebb hozzák az előttük levő mintához; mert van Istentől alkotott minta, mely után minden formálódik.

Azok, akik keresztülviszik Isten akaratát a formák evolúcióiban ezen a földön, alkotják az úgynevezett Nagy Fehér Testvériséget. Ezek az Isten Élete és Szeretete, a természet és az ember élete között állnak; általuk folyik az erő, mely az evolúcióhoz szükséges. Látható és láthatatlan módon dolgoznak és kiváltság, ha az ember, mint szolgájuk és segítőjük alattuk akar állani.

A Tökéletesség útján minden lélek a vad, a civilizált ember, az idealista a Mester tanítványa, a Nagy Fehér Páholy avatási fokozatain áthalad, míg a Bölcsesség Mesterévé nem lesz. Mint Avatott (beavatott) tagja lesz azon hierarchiának, mely a világot kormányozza; mint a Bölcsesség Mestere ennek a hierarchiának egy-egy szakosztályát vezeti.

A Bölcsesség Mestereinek felügyelete alatt a világ evolvál és vele együtt az emberiség is; ők vezetnek a földrészek emelkedését, eltűnését; ők irányítják a létért való küzdelmet a természetben és

dirigálják a legalkalmasabb formáknak megjelenését, úgy, hogy az élet a lehető leggyorsabban fejlődhessen. Megfigyelik és vezetik az ásvány-, növény- és állatország minden fokozatának fejlődését, azon egy céllal, hogy úgy alakítsák a természeti erőket, hogy gyorsan vihessék végbe Isten Tervét.

Az emberek életében is a Nagy Fehér Testvériség igazgat, ellenőriz mindent. Vezetik az embereket, hogy civilizációkat létesítsenek; minden nemzethez azokat a lelkeket küldik, melyeknek azt a műveltséget adhatják, mely szerepükhöz a nemzetek drámájában szükséges. Inspirálják a szónokok és tanítók, költők és művészek, államférfiak és tudósok önzetlen munkáját; az emberek önző és rossz alkotásait lerombolják, hogy tanuljanak jobban építeni, mint előbb. Minden lépés az emberiség haladásában Isten által van tervezve és a Nagy Testvérek hozzálátnak a Terv kiviteléhez; kezeikben tartják sorsát hatvan ezer millió léleknek, kik emberiségünket alkotják.

Isten Akarata munkálkodik a Bölcsesség Mestereiben; aki nekik szolgál, az Istent szolgálja.

A Mestert minden idealista meg fogja találni; Ő azon hierarchiának, mely a világot kormányozza, egyik idősebb Testvére. Aki megtalálja a Mestert, nagyon közel áll Istenhez.

A MESTER TERVE

Képzelve, hogy egy szövöszéken végtelen hosszúságú szálak milliói vannak kifeszítve, hogy minden szál szintelen, de azon képességgel bír, hogy bármilyen megkívánt színe legyen, amikor a keresztül futó hajócska megérinti; hogy a hajócskán végtelen hosszú szál van, mely, amint ki és be mozog a kifeszített szálakon keresztül, mintát sző, mely egy már meglevő minta után készül. A fonalak milliói az emberi lelkek és a hajócskának egy szála az Istennek Élete; a szőtt minta az evolúció és a minta, amely után szövődött, Isten gondolata egy tökéletesített világról. Mert egy bizonyos minta szerint, melyet Ő készített, Isten életével szövi át az emberek életét, előidézve minden szálban a megkívánt színt, ha megérinti. Amennyiben minden szál a kívánt színben játszik, annyiban hasonlít a szőtt minta Isten gondolatához, ahol egy szál nem színesedik, a minta hibás és nem olyan, amilyennek Isten tervezte.

A Mester, ki egy az Istennel, látja a mintát, mely szerint a szövöszéken a mintának kellene szövődnie. A Mester terve az, hogy segítse az embert, ha az Istenélet hajócskája érinti az embernek élet-szálát, hogy az a megkívánt színben tündököljön. Mert boldogság az életben csakis Istennel való együttműködésből származhat.

A Mester látható és láthatatlan módon munkálkodik. Munkájának főrésze a láthatatlan világokban folyik, mert a természet és minden lélek nagyobb része ezekben a birodalmakban van. Ide hozza le a természetnek és az embernek az életerőt, melyre a növésben és az evolúcióban szükségük van. Mert a Mester nemcsak tökéletesített ember; egyenes vezetője ő az Isten életének. Mint ahogy egy igen erős elektromos áram, mely ölné, egy készülék által gyenge árammá alakítható, s így baj nélkül az emberi szükségletekre használható, úgy a Mester is átalakítja természetében a különben hozzáférhetetlen Istennek életerejét olyan módon, hogy az ember magába felszívhassa. Ezért van az, hogy a láthatatlan világban egy Mester állandóan erőt sugároz ki az összes lelkekre, hogy nőjenek, mint a nap, mely az összes plántákra süt és arra készíti, hogy leveleket, virágokat hozzanak.

A láthatatlan világból egyes lelkeknek is segít a Mester. Bárhol legyen idealista gondolkozású ember, a Mester látja őt és segíti. A láthatatlan birodalmakban erőt és tisztaságot áraszt a Mester az ember lelkére, lelkesítve őt kitartásra, haladásra. Nincs ember, ki segítette volna embertársait akármilyen fáradozásban s kit a Bölcsesség Mesterei meg nem figyelték volna, kinek ne segítettek volna.

Látható módon szintén segítenek a Mesterek az emberiségnek. Néha, a szövés-mintához közel, szinte bele van szöve, az emberek között mozog, törvényeket ad nekik, tanítja és inspirálja őket. Így cselekedtek Manu, Buddha és Krishna Indiában; így cselekedett Pythagoras Görögországban és Krisztus Palesztinában. Így újból, még pedig rövid időn belül a Bölcsesség Mesterei Krisztus által vezérelve, velünk lesznek, hogy tanítsanak és az üdvösségre vezessenek.

Van még egy mód, amely szerint a Mester embertársait szolgálja. Ez abban áll, hogy egyeseket tanítványaiként elfogad. Ön, aki reméli, hogy egy napon a Mester tanítványául elvállalja, értse meg jól, melyek egy ilyen elfogadás feltételei.

A TANÍTVÁNY

Tudja meg mindenk előtt, hogy sem veszély, sem büntetés nem vár önre, ha nem lesz a Mester tanítványa. Fejlődése saját kezeiben van és jóllehet gyorsasága az ön iparkodásaitól függ, egy dolog biztos, hogy t. i. nem akadályozhatja meg; mert Isten akarata, hogy mindenki fejlődjék. Ha a Mesterek létezésében nem tud hinni, még akkor sincs veszélyben fejlődése; nem tekintve hitét, ők segíteni fogják önt, mint ahogy minden jóakaró embernek segítenek. Ellenben evolúcióját gyorsítja, ha a Mester tanítványa lesz.

A Mester minden embert szeret, hanem az emberek milliói közül nincsen semmi ok arra, hogy ő éppen önt válassza, amíg erre ön okot nem ad. Ez ok a valószínűség, hogy segítségére lehetne munkájában. Mert a Mester mindenk előtt munkás, ki minden percben Isten munkáját végzi; jóllehet, hogy minékünk az erő, mely rendelkezésére áll határtalannak látszik, ez mégsem áll. Az erő, mely a világ segítségére rendelkezésére áll határolt és nagyon vigyáz ezen erő minden részecskéjére, hogy a lehető legnagyobb célt érje el vele az Isten Tervének kivitelében.

Ha egy embert tanítványának elfogad, ez a Mester számára bizonyos erőfogyasztással jár; a Mester tehát csak akkor fogja elfogadni, ha a reá fogyasztott erő nagyobb eredményt fog felmutatni, mintha ezt más vezetéken át irányította volna. A pályázó tanítványnak tehát olyannak kell lennie, hogy ha elfogadtatott, egyike lesz azoknak, kik a Mester terhében osztoznak, és nem az emberiségnek még egy tagja, kit a Mester vállain hordhat.

A Mester nem azért kíván tanítványokat, hogy oktassa és bölcsébbé tegye őket, mint embertársait; keresi őket azért, hogy tanoncokat csináljon belőlük munkájához, úgy, hogy amilyen arányban nőnek, ugyanabban a mértékben többet és többet bízhat rájuk jelenlegi munkájából, miáltal ő szabadabb lesz és a reá váró nagyobb munkára, adhatja magát.

A tanítványnak elfogadása a Mester által egyedül ezen képzettségen alapszik — a hasznon, melyet a Mester munkájában hajthat.

Kell, hogy a pályázó, ki felvételt keres, valamilyen képzettséggel bírjon, melyet a Mester hasznára felajánlhat; ha csakis jó ember, a szív és ész pozitív képességei nélkül, csekély hasznára lesz majd a Mesternek; ha csak saját szenvedéseitől keres megszabadulást, vagy biztos akar lenni szellemi jólétéről, vagy pedig mulékony vagy pszichikai erőkre akar szert tenni, akadály és nem segítség lesz. Ilyen aspiráns még távol van evolúciójának azon pontjától, mikor arra méltó, hogy tanítványnak felvétessék. De ha van szívbeli vagy észbeli tehetsége, melyet az emberek szolgálatában kifejlesztett és idealista, ki hajlandó eszményeiért szenvedni, akkor felvétetik ha bizonyos feltételeket teljesíteni akar.

A szükséges tulajdonságokat Mesterem maga sokkal világosabban magyarázta, mint ahogy én tehetném a műben, melyet tanítványa, J. Krishnamurti testvérem által, adott a világnak. „A Mester lábainál“ c. műben a jelölt előtt fekvő út világosan le van írva. Tanulmányozza és jegyezze meg, hogy a Mester pontosan azt érti, amit mond és hogy a Bölcsesség összes Mesterei ugyanazon képességek teljesítését követelik. Csak egy Nagy Fehér Testvériség van és ezek a szabályai. A Mester nem várja öntől a leírt erények tökéletes kifejlesztését; de ha valamikor tanítványul felfogadtatik, már most úgy kell gyakorolnia magát, mintha ezen tulajdonságok tökéletes bírása nélkül a felvétel lehetetlen volna. Kitartónak kell lennie, minden percnek értékét fel kell ismernie és gyakorolnia kell önmagát, hogy tetterős segítő lehessen, ha a Mester megkívánja segítségét.

Vannak bizonyos, meghatározott fokozatok a viszonyban, melybe a Mesterrel kerül, ha vágyódik az ösvényt megjárni és eredményre számít.

Megpróbáltatás. A Bölcsesség Mestere, ki megfigyelte önt életében és hajlandó önt oktatni, hogy tanítványa lehessen, először is beavatott tanítványainak egyikét értesíteni fogja, hogy önt hozzá vezesse. Mialatt teste alszik, az asztrál-síkon elébe vezetik. Ön azután egész formálisan, próbaképen, felvétetik — még nem mint a tanítványa — ez csak határozott felvétel által történik. A perctől fogva, hogy a Mester próbaképen felvett valakit, láthatatlan anyagból „élő képmást“ csinál láthatatlan testeiből; ez egy replika, mely rögtön és gépiesen fog változni az éter-, asztrál- és mentálest változásaival az illető gondolatai, érzelmei és aspirációi szerint.

Vizsgálni fogja élő képmását nap-nap mellett, hogy lássa mennyire haladt a felvétel felé.

Éber öntudatában tudhatja, de nem is, hogy próbaképen elfogadtatott a Mester által. Ez nem határoz, ami határoz, az csak, hogyan gyakorolja magát munkájának elvégzésére. Miután próbaképen felfogadtatott, a Mester nem fogja különösen megpróbáltatni vagy tevékenységeit irányítani; saját magára lesz utalva, Ő csak látni akarja, hogyan él hasznos, nemes életet. Meg fogja figyelni, hogy ön, hogyan hat vissza bármire, amit a karmája hoz, vajon eszköznek veszi-e, bölcsebb és rokonérzelműbb lesz-e embertársai iránt, avagy haszontalan sajnálkozásokba és kívánságokba fog-e burkolódzni?

Az időszak, mely ezen állapot és a következő között el fog múlni, kizárólag öntől függ, tarthat, amint rendszeren szokott, hét évig; de megrövidülhet, ha ön iparkodik, vagy kinyúlhat, ha nem használja fel az adott alkalmakat. Csakis öntől függ a megpróbáltatás idejének tartama.

El fogadás. Ha a Mester úgy találja, hogy bevált, és ha a megpróbáltatás ideje lejárt, akkor, de csak akkor, tanítványa lesz. Ezen perctől fogva egész új viszonyba lép vele. Önnek érthetetlen módon a Mester öntudatának elő-örsévé teszi. Az ön természete az ő természetéhez van fűzve és minden pillanatban, az ön gondolatait gondolhatja, érzelmeit érezheti, ha akarja és saját munkájában használhatja. Minthogy azonban a Mester nem engedheti, hogy munkájában nemtelen vagy önző gondolatok megakadályoztassák, még ha csak mulékonyak is a tanítvány természetében, a Mester választófalat emel saját és tanítványának öntudata között, minthogy ilyen választófal emelése, még ha ideiglenes is, erővesztéssel jár, melyet jobb célokra használhatott volna a Mester, természetesen nem fog elfogadni tanítványként olyan valakit, ki túl sok figyelmet igényel ebben a tekintetben. Ha azonban a tanítvány nemesebb és bölcsebb és tisztább lesz minden tekintetben, a Mester mindinkább használja a tanítványnak gondolatait és érzelmeit, inspirálja és olyan erőt és bölcsességet ad neki, melyre magától képes nem volna.

Ha az ember tanítvány, akkor a felelőssége nagy, azonban ép oly nagy a boldogsága is.

Mert ha komoly és odaadással telt, a Mester vezetni fogja őt lépcsőről lépésre az ösvényen; ha zavarban van, próbakéne használhatja a Mester gondolatait, sajátjaihoz mérheti; nincs eset rá, hogy habozhatna, mitevő legyen az Ő Nevében. A Mester pajzsa mindig előtte van és ezentúl nem mozog egyedül az emberek között.

A tyafiság. A következő fokozatban a tanítvány a „Mester Fia“ lesz. Ekkor még közelebbi viszonyba kerül a Mesterhez; ezen pillanattól kezdve a Mester lemond a jogról, hogy védőfalat emeljen öntudata és tanítványa öntudata között, ha utóbbinak haldokló alsóbb természete még néha-néha feléled. Létre jött Atya és Fiú között olyan kötelék, mely többé fel nem oldható. Egyidejűleg ezen Fiúsági fokozattal bemutatja a Mester tanítványát, mint pályázót az avatásra a Nagy Fehér Testvériségnek.

Ha a Testvériség elfogadja és beavatja, akkor a tanítvány „a folyamba lép“ és ezentúl a Nagy Testvériség fiatalabb Testvére, fiatalabb tagja a hierarchiának, mely a világot kormányozza. Az ő vállain nyugszik most az emberiség keserves terhe; de az ő kezeiben fekszik a hatalom is, hogy áldjon, megmentsen.

AZ Ő NEVÉBEN

Ahol anyag van, ott erő is van, mind a kettővel jár élet és mindenén át a Logos öntudata villámlik. Az univerzum az Ő életét éli és ön és én és a milliárdok körülöttünk mind sejtjei vagyunk az Ő mérhetetlen lényének. Mindegyik apró életét éli, míg lassan-lassan felfedezi azon Lénynek csodáit, kinek Ő egy része, és az élete öröme abból áll, hogy felfedezésről felfedezésre halad.

A lélek létezésében, mely a felfedezések hosszú sora, van egy korábbi és egy későbbi állapot. A korábbi állapotban a lelkek többsége él ma, életüknek fő indítója valami követelés. Kitárt karokkal kívánják az élettől álmaiknak megvalósulását, és lassan tanulják a keserű leckét, hogy teljesülés soha sem követi a követelést. Jóllehet számukra még nincs megvalósulás, felfedeznek valamit Istenből; a feleség, a gyermek, a barát szeretetében, hírnévben és dicsőségben, egyszerű vallásosságban és felebaráti szolgálatban, az ártatlan örömeiben, melyek mindenütt jó akaró emberek részére feltalálhatók,

boldogságot találnak, mely Istennek suttogása szíveikben és mely további keresésére serkenti. Mert minden önzetlen cselekedet az „Ő Nevében“ történik és szemtől szembe találkozik vele az ember otthonában, és a külvilágban ép úgy, mint a szentek szentjében.

De korábbi állapotukban az emberek csak homályosan látják, mintegy fátyolon keresztül. Nagyobb szépségeinek felfedezése ebben az életben nem vár rájuk, sőt még sok következő életben sem. Sok szomorúság és tévedés a részük, míg nem szoktatják az akaratukat, hogy az élettől ne kérjen semmit, de amellet mégis nemes életet élnek, mert nem élhetnek másképpen. Akkor azután a későbbi állapotba lépnek és megnyílik előttük a Keskeny Ösvény.

Igaz „sok a hivatott és kevés a választott.“ De emlékezzék csak arra, hogy jóllehet, az Ösvény most csak kevesek számára nyílt, nem új ösvény az, mely egyszerre a lélek előtt nyílik; sem nem teljesen idegen, sem nem új. A réges-régi ösvény az, oly széles, mint az egek, melyen az összes emberek Istenhez jutnak; most azért keskeny, mert ezentúl kell, hogy a léleknek tekintete állandóan az Ő Arcán függjön és mint a nyílnak, mely célpontba röpül, a legsebesebben és legbiztosabban kell iparkodnia célja felé. Már nem fordulhat vissza, nyomorúságot aratna.

A Keskeny Ösvény a tanítvány ösvénye. Üdvözüléshez, felszabadításhoz, teljesüléshez —nevezheti, aminek akarja — vezet. Az örök életbe kalauzol, mert csak attól az időtől kezdve, melyben a lélek tanítvány lesz, fedezi fel az életnek igazi bensőségét és látja a teljesülést. Az élet teljesülése mások terhének viselése.

Azért és csakis azért élnek és dolgoznak a Bölcsesség Mesterei, fajunknak Idősebb Testvérei. Ha ők, kik az emberiség terheit vállaikon hordják, nem volnának, férfiaknak és nőknek alig volna bátorságuk bűneik emlékét az emlékezetből törölni, a szabadság felé nézni, örömet remélni.

Hogy másoknak terhet viselni tudta, tanulja meg először, hogyan kell terheiket nem nehezíteni. Törekedjék arra, hogy semmi cselekedete a világ átlagos fájdalmát ne növelessze. Vágyódjék ártatlan gondolatok, cselekedetek és szavak után a közönséges mindennapi életben. A kezek ártatlansága által a szív tisztaságát eléri, és ezzel oly erőt fog találni, mely képesíteni fogja arra, hogy türelemmel tűrje a szenvedéseket, melyeket rossz karmája hoz.

Gyakorolja magát minden örömeivel az egész emberiségnek öröm után való vágyódását egyesíteni. Ha elragadtatik szeretet, bölcsesség vagy szépség által, gondoljon azokra, kikhez szíve leginkább vonzódik és egyesítse őket is gondolatban boldogságával. Igazi boldogság egyesít; nem boldogság az, amin mással nem osztozunk. Oly könnyű egyet érezni, ha boldogak vagyunk; legyen ez az együtt érzés ösztönszerű önnél. Hamarosan meglátja majd, hogy szeretete nagyobb lesz és ereje, a szépséget érezni, nőni fog; lassan azután a szenvedéshez is nagyobb ereje lesz. A szeretettek kis körén túl egy napon az egész emberiséggel együtt kellene éreznie az öröm által.

Végre szenvedései által egyesítenie kell az emberiség szenvedéseit. Az élet teljesülése abban áll főképp, hogy szeressünk és hogy szenvedjünk, ha kell. Hanem öröm és bánat csak akkor szereznek nagyságot, ha visszasugározzák azt, ami a magasból jön. Az ember fájdalma az Isten fájdalma, ha átérezhetné úgy, miként Ő érzi, akkor éppen annyit látna az Ő Arcából, mikor szenved a szenvedőkkel, mint mikor örömeiket osztozza.

Engedje, hogy az emberi nyomorúságnak minden hangja önben együtt-hangzó húrta találjon; ne hátráljon egyiktől sem, akármilyen alacsony vagy romlott legyen. Jobb, ha ön sáros lesz, segítvén azokat, kik a sárban vannak, mint hogy félre áll és tiszta marad. Tanulmányozza a fájdalom okát és értse meg a módokat, melyek szerint a karma működik, mert a karma egyik kifejezése Isten akaratának. Legyen biztos, hogy a karmája üdvös és irgalmas, még ha részvétlennek is látszik; abban az arányban fog erőt adni azoknak, akik szenvednek, ahogyan sajnálattal iparkodik rajtuk segíteni.

Ne féljen a szenvedéstől; a pokol világossága olyan szépségeket fog önnek az életben mutatni, amilyeneket a földi világosságnál nem fog látni. Míg az emberiség az ami, pusztán az örömben való egyesülés nem lehetséges; hanem annál gyorsabban megtanul majd az öröm által egyesülni, ha a fájdalom által való egyesülést megtanulta.

* *

*

Önnek írtam ezeket, mert a világban él és nem vonulhat vissza tőle, hogy lássa, hogy a bölcsesség világosságában ott az „Ő Nevében“ szerető cselekedetek életét élheti és hogy megtalálhatja a Mestert. Sok szenvedés vár önre, mert az utolsó fillérig ki kell fizetni adósságát, mellyel testvéreinek tartozik, amiért bűnei által nekik is megnehezítette a terhüket; hanem másrészt önnek olyan inspirációi lesznek életében, melyekben azok nem részesülnek, kik visszautasítják ezt a nagy előnyt.

Szentelje magát a Mester keresésének és minden bizonnal meg fogja találni. Akkor majd fokról-fokra emelkedik minden élet után, míg végül ön is Istennek Felkentje, az Emberiség Megváltója lesz. Akkor majd megtanítja Isten, hogy az Ő életkönyvéből törölje mindazt, ami egyszer az ön fájdalma és vágyódása volt hogy újra írja a múlt lapjait, még pedig csupán örömteljes szavakkal. Mert a múlt agyagformája lesz a kezeiben, mint most a jövőé; a jelen fájdalma csak arra való, hogy az élet abc-jét tanulja meg, mellyel minden időben írhat majd.

Akkor majd eltűnnek a múltnak visszaverődő árnyképei és a percet, melyben sírt, fogja újra megélni, de mindennel, ami után szíve vágyódott. Örömteljesen fog élni a múltban és a jelenben; mert ez a jövő, ez a dicsőség vár reánk.